

UNT 7 augusti 2009

Är alla HSO-krav självklara?

I UNT 20 juli ställer Lillemor Åhrlin, ordförande i Handikappföreningarnas samarbetsorganisation, krav på att kommunen skall ordna handikappanpassad väg till ett fågeltorn, som just byggts i naturområdet Trunsta träsk i Knivsta. I kravet tycks även ingå att tornet i sig också skall vara tillgängligt för alla handikappade. Kommunstyrelsens ordförande Göran Nilsson (M) har svarat att en väg genom naturområdet måste till, och att man i annat fall får riva fågeltornet. ”Enligt lagstiftningen skall det ju vara tillgängligt för alla”, menar Göran Nilsson.

Fallet med fågeltornet belyser en rad problem med lagstiftning och uttolkning. Den nuvarande lagstiftningen har ju en stark inriktning på ”tillgänglighetsaspekter” för att säkra att personer med funktionshinder skall kunna vara fullt delaktiga i samhället. Men fokus har alltid varit kommunikationer, byggnader och utemiljöer i tätort. Affärer, restauranger och offentliga byggnader som det inte går att komma in i, oframkomliga eller osäkra gatumuljöer eller otillgängliga kontorslokaler har varit de mest ofta förekommande i anmälningarna till diskrimineringsombudsmannen.

Här har vi i Knivsta lagt ett rejält ekonomiskt belopp, med en otrolig föreningsinsats som grund, för att åstadkomma ett tätortsnära sjö- och hagmarksområde för fritid, pedagogik, fågel- och naturvänner. Och så kommer kommunalrådet och tolkar lagstiftningen så att ”en väg måste fram, annars får allt rivas”. Tillåt mig antyda tankeoreda. Hans Boström är i sitt sunda-förnuft-inlägg i UNT 23/7 inne på samma kritiska linje.

En rad frågor gör sig gällande. Vilken ståndpunkt har HSO i Knivsta formellt till fågeltornet och begreppet tillgänglighet? Finns det inte naturvänner inom HSO som upplever att det finns ett egenvärde i vårdade men naturnära områden, sankmarker, beteshagar m.m. där det kan vara rimligt att avstå från att ställa framkomlighetskrav precis överallt?

Vilka är HSO:s egna prioriteringar när det gäller samhällsinsatser för att få en värdigare liv? Här berörs snabbt ett annat problemfält. De flesta krav byggs ofta mycket förenklat på ”rättighetskrav”. Men hur går det då när man lämnar de otvistiga krav på framkomlighet och trygghet i vardagen, och börjar ställa krav som direkt kommer i konflikt med andra värderingar, eller till och med, som i detta fall, endast kan förverkligas på andra föreningsars bekostnad. Nämligen det önskvärda i naturupplevelser som skulle motverkas av ”total tillgänglighet”?

Som aktiv politiker tillhör jag ett parti som anser att det gemensamma har ett oavvisligt ansvar i sin strävan att åstadkomma ett värdigare samhälle för alla. Fokus skall alltid vara personer med funktionsnedläggningar genom handikapp eller ålder. Motkravet är dock att be varje intresseförening betona de verkligen viktiga argumenten för det mest angelägna, allt inom ramen för våra ekonomiska medel till förfogande.

Det känns bra mycket angelägnare för mig att t.ex. jobba för bättre färdtjänst än att ställa upp på krav som direkt motverkar syftet med den park- och naturvård som bedrivs inom kommunen.

Och får jag be att kommunstyrelsens ordförande erbjuder lite bättre tuggmotstånd när det pretentiösa tar överhanden över det rimliga.

Terry Carlbom (FP)
Knivsta